

HECE TASLARI

aylık Őir dergisi

100.on5haziran2023

hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarslan

kapak fotoğrafı

tayyib atmaca

muhabbet yeri

haydarbey mh.32077.sokak
armada/2 d blok nu: 6
onikişubat/kahramanmaraş

0535 391 92 50

www.hecetaslari.com

hecetaslaridergisi@gmail.com

9. yıl. 100. sayı 15 Haziran 2023

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

- Ömer Demirbağ / Gazel / 4
- Talip Ayan / Bir Hâl Var/ 5
- Zakir Fəxr /
“Çiyнімдә Tabut Gəzirəm” / 6
- Mustafa Pınarbaşı /
Canda Bir Yonga / 7
- Yılmaz Öksüz / Kurban Gazeli / 8
- Haşim Kalender / Gözlerim / 9
- Hüseyin Kaya / Tayyib Atmaca ile
Şiir Yürüyüşü -2-/ 10
- Hənifə Şəbnəm/ Gecələr / 14
- Âşık Aliyar Arslan / Görün Siz / 15
- Sezai Çiçek / Yol Bulamadım / 16
- Emine Savaş / Cümbüş-ü Zemin / 17
- Elvin Mütaliboğlu / Yoxdur / 18
- Aslan Avşarbey /
Baharı Ne Zaman Bu Kışın/ 19
- Sebahattin Karadaş / Bu Gece / 20
- Üner Dilek / Yorgunluğum / 21
- Osman Akçay / Ariflerin Yolu / 22
- Ömer Ekinci Micingirt /
Düş'e Düşen Dörtlükler / 23
- Metin Özarslan /
İki Dünya Arasında / 24

Yüze Yüze Yüze Geldik

Fikir, insanın iç dünyasında toprağını arayan bir tohum gibidir. Bazen toprağa düşer düşer düşmez kurda kuşa yem olur. Topağı yarararak günü selamlayan tohum ise önce fidan olur daha sonra da mevsimlerin yoğurmasıyla birlikte ağaç olup meyve vermeye başlar.

Geleneksel şiirimizin horlandığı, neredeyse yok sayılmaya başlandığı, zevkten, estetikten, iç sesten, manadan, mecazdan, metafizikten uzak, insana dokunmayan deli saçması sözlerin şiir olarak kabul gördüğü her çağda söylenegelmiştir.

Türk şiiri coğrafyasının toprakları o kadar mümbit ki ne ekerseniz ekin, ektiğinizden fazlasını alırsınız ama aynı toprağa yıllarca aynı tohumu da ekerseniz toprağı dinlendirmemiş hatta yormuş, bundan dolayı da zaman içinde toprağın verimsizleşmesine sebep olursunuz.

Aruz ölçüsüyle yazılan şiirlere “saray”, hece ölçüsüyle yazılan şiirlere “halk” şiiri denilmesinin altında yatan gerçek öyle tahmin ediyorum ki kendi şiir köklerimizimizin kazınması için ortaya atılan bu fikirler, zaman içinde benimsetilmeye çalışılmış ve bunda da başarılı olunduğu tahayyül ediyorum.

Aruz ve hece şiirinin yüzlerce farklı ölçü ve kalıplarıyla yazılan şiirleri tanımadan/okumadan, bu şiirlerin ruhundan gıdalanmadan günümüz “modern” şiirini yazdığını zannedenler hayatlarının bir döneminde bu şair/şiirleri tanıdıklarında havanda ne kadar su dövdüklerinin farkına varacaklardır.

Hece Taşları dergisi, biraz da kendi köklerimize dönmek, aruz ve hece ölçüsüyle yazılan şiirlerin de devirlerinin kapanmadığını ya da serbest şiir yazarların aruz ve hece şiiri talimleri yapıp, şiirin elde dokunan bir halı/kilim gibi nasıl göz nuru dökülerek dokunduğunu hatırlatmak amacıyla yola çıkmıştı.

Yol, yoldaşla güzel olur. Dört arkadaşıyla birlikte hazırlıklar yapmıştık. Yol güzergahları belirledik ama yola çıkacağımız gün gelip çattığında arkadaşlarım gelmediler. Kendi kendime ‘bu yolu tek başıma yürüyebilirim’ kararına vardıkten sonra 15 Mart 2015 tarihinde Eskişehir’de yola çıktım.

İnsan doğru bildiği yolda tek başına kalsa da zaman içinde yolda gönlüne göre yeni yoldaşlar edinebilir, bunu zaman içinde gördüm. İki yıl amatörce hazırladığım sayfa tasarımını Âdem Konan’ın desteği ile daha profesyonel hâle getirmeye çalıştım. Bu zaman zarfında yorulduğum, usandığım zamanlarda gerek derginin gidişatı, gerekse içeriği ile ilgili, Tacettin Şimşek, Mehmet Durmaz ve özellikle derginin son okumasına yaparak en küçük bir ayrıntıyı gözden kaçırmadan her sayının bir önceki sayıdan daha güzel olması için gönül teri döken Metin Özarıslan’a ve derginin kapağı için on binlerce fotoğraf arşivini tarayarak güzel kapaklar armağan eden Yasin Mortaş’a teşekkür ederim.

Hece Taşları dergisi, gerek edebiyat dergileri arasında gerekse e dergi olarak yayımlanan dergiler arasında devamlı kendini yenileyerek geleneksel şiirimizin yeniden edebiyat ortamına taşınmasına katkı sunmaya devam ediyor.

Ömrümüz oldukça, sağlığımız elverdiği müddetçe bir hoş seda bırakabilmek için hece sularında kulaç vurmaya devam edeceğiz.

Ne mutlu bizimle yolda olanlara, yoldaşlığını sürdürenlere...

● Ömer Demirbağ

Gazel

Taşınmaz dertten âhım gitmeyim cânâne der gitmez
Sabâ öyleyse var sen anlat ahvâlîm gider gitmez

Bu hicrândan öbür hicrâna savrulmak işin kârın
Toparlan artık ey gönlüm bu hâl-i derbeder gitmez

Muhârip yolcudan iz yok sırât-ı müstakîm tenhâ
Ne hikmet nefis ü şeytan karşısın bir harb eder gitmez

Kanat çırtıkların artık yeter dünyâda ey rûhum
Bakarsın tekliyor durmaktadır ömr-i heder gitmez

Vuran nabzımda rakkastır ömür sâat-be-sâat ki
Gider hep böyle sâkin sanma bir gün pes eder gitmez

Gönüller yap eyâ mi' mâr ki evler yapmadan yeğdir
Kalır geçmez kabirden erte şol dîvâr u der gitmez

Gönül Allâh'a dön Allâh ü Allâh söyle hep yoksa
Yer etmiştir kalır dâim derûnundan keder gitmez

● Talip Ayan

Bir Hâl Var

sen bir meyvesin ben bir yaprağım
nasıl tutar bizi dalda bir hâl var
siyah, gözlerinde bir başka renktir
yeşili bilemem al da bir hâl var

sardın çepeçevre önüm ardımı
sensin tabibim kim bilir derdimi
yine sana döndüm sen duy virdimi
göz hep bakar amma dil de bir hâl var

şu deli gönlü ne diye eğlersin
bir güzel kapıya geldik neylersin
yol uzundur veysel sen de söylersin
kim hancı kim yolcu yol da bir hâl var

gel dersen gelirim bir emir gibi
alışırım sana bir esir gibi
busen dudağımda zehir gibi
hiç kalmamış tadı bal da bir hâl var

ben yokum ki ne bakarsın cismime
sözlüklerde yer bulunmaz ismime
kim var yüzümde bir bak resmime
böyle değildin sen gül de bir hâl var

kime bakmış önce o şehla gözün
hep sana dönerdim aynaydı yüzün
gelmemişsin bir kez hiç yok ki izin
hani sen canandın kul da bir hâl var

“Çiyimdə Tabut Gəzirəm”

Alışdım tək daşımağa,
Çiyimdə yük daşımağa,
Yer yox bir tük daşımağa,
Çiyimdə tabut gəzirəm.
Dolaşırım daği-daşı,
Nə zər, nə yaqut gəzirəm.

Düyün-düyün yollarımı
Aça-aça oxuyan, bir
Kökdən düşmüş ud gəzirəm
Çiyimdə tabut gəzirəm.

Gəzirəm dörd bir tərəfi
Bilmirəm, yolum haradı?
Çəkir məni sirr tərəfi,
Ölümü gördüm deyəsən,
Görəsən olum haradı?

Suyuna dodaq dəyməmiş,
Köksünə ayaq dəyməmiş,
Sinəsinə ox dəyməmiş
Gözdən uzaq yurd gəzirəm
Çiyimdə tabut gəzirəm.

Dörd yana meydan sulayan,
Səsi ruhumu dalayan,
Axirət deyib ulayan
Yalqız qalmış qurd gəzirəm
Çiyimdə tabut gəzirəm.

Balalar çiçək doğulur,
Gül doğulur balalar,
Balalar göyçək doğulur,
Qul doğulur balalar,
Törpaqdan altun doğulur,
Daşlardan yaqut doğulur,
Nədənsə şair doğulan
Çiyində tabut doğulur.

Çox göynətdi ürək məni,
Dərdsiz ürəyə qurd düşər.
Silkələmə, fələk, məni,
Çiyindəki tabut düşər!..

● Mustafa Pınarbaşı

Canda Bir Yonga

yüreğimden öte yere akamam
anne, ısrar etme, bu mezar benim
güzel görürmüşüm güzel bakarsam
dağı duman eden bu nazar benim

bu yerde bir daha kim sever beni
bir ses diyor bana, göver de göver
bana bir tebessüm reçetesi ver
bu kahrolup duran intizâr benim

bu dünya evinde ömrüm kirada
canda bir yongadır, ermek murada
bir dereyim, kaldım iki arada
bu gülistan benim, bu hazan benim

kim arzu edince gülemiyorsa
bir hikmeti vardır, bilemiyorsa
yaradan murâdı dilemiyorsa
ağzım kuş da tutsa ne yazar, benim

● Yılmaz Öksüz

Kurban Gazeli

Bugün bayram günüdür rûzı yâre kurban et
Giyin takvâ libası hazzı yâre kurban et

Varıp yâdın eline bahs-i ağyâr eyleme
Hakkı söyle mansurca sözü yâre kurban et

Devir benlik putunu ölsün kibir nemrudu
Yan ateşe halîl ol közü yâre kurban et

Görmez ise gözlerin kuyudaki yûsufu
Çekil beytü'l-hüzüne gözü yâre kurban et

Ver bıçağa tenini dosta çevir yönünü
İsmâil ol gel ey can özü yâre kurban et

Kini nefreti unut gönüle sevgi dokut
Mûtû kable en temût bezi yâre kurban et

● Haşim Kalender

Gözlerim

Yaşın bedenimi boğana kadar
Ağla ey gözlerim durmak neyine
Ölüp de yeniden doğana kadar
Işıklarda sefa sürmek neyine

Dünya bir nimettir renkleri ile
Bulut ol yağmur yağ açan gül ile
Toprak olacaksın ve bile bile
Ahvali tozpembe görmek neyine

Her lokmada hesap sorulacaksa
Ahiri koşanlar yorulacaksa
Gün gelince mizan kurulacaksa
Şu fani dünyayı dermek neyine

İnsanı boğarken farklı günahlar
Akşamı selamlar bütün sabahlar
Tükenen nefese kâr etmez ahlar
Sonsuzu bir güne vermek neyine

Dünya gölgeliktir gelip gidene
Kalender günahlar yüküdür bedene
Bin rahmet arkamdan dua edene
Uyupta nefisini yermek neyine

● Konuşturana: Hüseyin Kaya

Kavurganın yanarı sıçrar, derler bizde. Uzasa da konuşalım dergi meselesini. Hece Taşları'nın yayın dünyasına girişi yukarıda saydığımız tüm rahatsızlıklara karşı bir tavır, duruş da içeriyor mu? Nasıl ortaya çıktı bu dijital yayıncılık işi? Senelerdir devam eden bir dergi Hece Taşları, zihninizde belirlediğiniz bir durak var mı?

Doğru dersin kavurganın yanarı sıçrar. Günümüz insanının önüne yulaf, çavdar, arpa, yulaf hangisini koysanız koyun, bunların bir tahıl türü mü olduğunu bile bilmezken sen kavurgadan söz açıyorsun aşk olsun.

Hece Taşları'nı çıkarmadan önce dört arkadaşımızla gelenekten geleceğe bir yolculuğa çıkmaz üzere kavilleşmiştik. "Sen yürü biz de ayakkaşımızı giyiyoruz sana yetişiriz." diyen arkadaşlarımız yetişsinler diye sık sık mola vererek bekledim ama gelmediler. Yol yoldaşla yüründüğünde meşakkati azalar. Bu arkadaşlara kırgın mıyım? Hayır. Bana tek başıma yol yürümeyi öğrettiler. Bu da benim için ayrı bir kazanım oldu.

Günümüzde adına "modern" şiir denilen serbest şiir haricinde şiiri, şiir kabul etmeyenlerin yanı sıra hece şiirinin dışındaki şiirleri de şiir saymayan bir anlayış var. Hâlbuki şiir hece de olsa serbest de olsa şiirdir. *Külüngün Taşlara Çizdiği Nakış* ile başlatmış olduğum hece yolculuğunda hece şiirinin içinde kalarak yeni arayışlar içinde girdim. Gerek edebiyat dergileri gerek şair dostlar benim bu arayışımı görmezlikten gelerek neredeyse bana "halk şairi" yakıştırmaları yapacaklar ama işin garip tarafı, halk şairi kime denir onu da bilmiyorlar. Halk şiiri deyince sadece hece ile yazılan bir şiir türü olduğunu zannedenler; Necip Fazıl Kısakürek'e, Abdurrahim Karakoç'a, Niyazi Yıldırım Geçosmanoğlu, Dilaver Cebeci, Nurullah Genç vs. şairlere ne diyorlar orasını bilmiyorum. Hece şiirinin ölçülerinden tutun da türlerine kadar onlarca farklı örneği varken serbest şiirin kendi içinde kaç tane örneği var onu da maalesef bilmiyorum. Bütün dergilerin hece şiirini vebalı gördüğü bir dönemde Hece Taşları dergisinin çıkmasını, sadece hece ve aruz ölçüsüyle yazılan şiirlere yer veren bir dergi olarak çıkmasının ne kadar önemli olduğunu bizden sonraki nesiller daha iyi göreceklerdir.

Hece Taşları, her ay yaklaşık on bin okura ulaşan

bir e dergidir. Gönlümüz dergiye dokunmak istiyor ama günümüz şartlarında basılı dergiyi okura ulaştırmak ayrı bir kahramanlık istiyor. Artık kimse gazete bayilerine gidip gazete almıyor. Zaman içinde dergiler de böyle olacak. Abone olduğunuz dergiler bile zamanında elinize ulaşmıyor, postaya verdiğiniz ne varsa gönderdikten sonra bir de peşine siz düşünüyorsunuz acaba ulaştı mı diye. Hece Taşları dergisinin böyle bir derdi yok. İsterseniz e-posta adresinize ya da cep telefonunuza gelir. Buradan takip etmezseniz sosyal medya üzerinden linkine tıklayarak bilgisayarınıza, cep telefonsuza indirebilirsiniz. Olmadı bir fotokopinin yanından geçerken çıktısını alır öyle okursunuz. Muhafaza etmez isterseniz de bilgisayarınızda bir klasör açıp her sayıyı oraya kaydedebilirsiniz.

Hece Taşları, Eskişehir'de başladığı yolculuğuna Kahramanmaraş'ta devam ediyor. Yani ben neredeyim, dergi orada devam edecek inşallah. Yolda yeni yoldaşlarımız oldu. Mesela Kahramanmaraş'a geldiğimde daha önce word belgesi şeklinde hazırlanmış olduğum dergi Âdem Konan'ın tasarımı ve Yasin Mortaş'ın kapak fotoğrafları için katkı sunmasının yanında Metin Özarlan'ın da derginin son okumasını yaparak eksiklerimizi görmesi, yeni fikirler üretmesi neticesinde belli bir çizgiyi yakaladı çok şükür.

Her yıl sonuna doğru 'artık yeter' demek istedim ama dostlarım beni ikna ettiler. Hece Taşları çıktığı günden bugüne kadar bir gün olsa dahi gecikmeden okuruna ulaşan bir dergi oldu. Bu çizgisini de Allah ömür verdikçe sürdürecektir inşallah. Dergi artık benim dergim olmaktan çıktı, bizden sonraki nesillerin rahatlıkla ulaşabileceği bir dergi olacak, sağlığım yerinde olduğu müddetçe devam edecektir inşallah.

Allah size de dergiye de uzun ömürler versin. Dergilere, dergiciliğe belki yeniden döneriz, buradan sonra biraz sizden, sizin şiir yolculuğunuzdan bahsedelim istiyorum. Mesela Tayyib Atmaca yazdığı ilk şiiri hatırlar mı? Kaç yaşındaydı bu şiiri yazarken ve yayımlandı mı bir yerde ilk şiiriniz?

İlk şiirlerim 1976 yılında Osmaniyede *Hakikat* isimli bir gazetenin kültür sanat sayfasında yayımlanmaya başladı. O şiirleri hatırlamıyorum

ama 1979 yılında *Kelebek* gazetesinde “Ümit Yaşar Oğuzcan’ın Seçtiği Sizin Şiirler” köşesinde *Bir Söyleyebilsem* isimli şiirim yayımlanmıştı.

Şiir yolculuğum, biraz körün filii tarif ettiği gibi başladı. İlk şiirim yayımlandığında İmam Hatip Ortaokulu ikinci sınıftaydım. 76-79 yılları arasında bizim mahallede oturan şimdi hayatta olmayan Hamza Ekrem’e özenerek şiir yazmaya başladım. Biraz da o rahmetli beni yönlendirdi. O; daha sonra Almanya’ya gitti, şiiri bıraktı. Ondan sonra şiirde beni yönlendiren, kitap okumamı tavsiye eden kimse olmadı. Şiiri kafamı gözümü yarararak tanımaya çalıştım. Hâlâ kafamı yarmaya devam ediyorum. Keşke bir çıraklık dönemim olsaydı, şiirlerimin altını çizecek ya da mum tenekesine basacak bir ustam olsaydı diye hayıflandığım zamanlar oluyor ama keşkeden de keşkek yapılmıyor maalesef.

Seyranî Baba gibi diyorsunuz yani. “Bir üstada olsam çırak/Bir olurdu yakın irak.” Mesela kime çırak olmak isterdiniz? Kimin çizmesini isterdiniz mısralarınızın altını ya da üstünü?

Seyranî Baba’nın gönül gözü açık olmalı ki o günlerden bakınca bugünleri gördüğünden çırak olmak için ustanın yakında ya da uzakta olması fark etmiyor. Eskiden ustanın yanına yayan ya da vesaitlerle gidilirken günümüzde usta ile görüntülü konuşabiliyoruz.

Maalesef ben bu dönemde yaşamadığımdan ve dahi kulağıma bir ustaya çırak olmak fısıldanmadığından ne zorluklar çektiğimi yenilerde fark etmeye başladım. Kendi kendime usta olmaya çalıştım. *İşin püf noktasını* öğrenmeden de dükkân açtım. 60 yaşına girmeme rağmen hâlâ ürettiğim çömler bazen çatlaklıklar oluşuyor. Bunun nedeni de bir usta yanında yetişmememden kaynaklanıyor. Mesela Arif Nihat Asya, Yetik Ozan, Abdurrahim Karakoç, Dilaver Cebeci, Ali Akbaş’ın tedrisatından geçmek, onların bilgilerinden istifade etmek isterdim.

Mümkün mü sizce çatlamayan çömler imal etmek? Biraz da hep kendini aşma çabası değil mi şiiri sürekli kılan ki siz kopmadınız yıllar yılı. Ben oldum, demek üretkenliği bitirir diye düşünüyorum. Bu özeleştir mi biraz da sizi diri tutan ya da yazıdan koparmayan?

Kim kendiliğinden çatlamadan çömler imal ettiğini söylüyorsa yalan söylüyordur. Bir kere iyi toprak seçtiğiniz gibi çamuru da kıvamında yoğurmak gerekir. Yani önce toprağı tanımak sonra da ne kadar su döküleceğini ve ne kadar kıvama

geldikten sonra çömler yapmaya karar vermeniz gerekir, bunu bilmek zorundasınız. *İşin püf noktası* ise çömleri fırına vermeye gelince ne kadar fırında kalacağı ve çömleri fırından çıkardığınızda da besmele çekerek nefesinizi kıvamında çömler üflemenizle doğru orantılıdır. Çömler kelimesini şiir ile yer değiştirerek devam edelim. Sizin şiir oldu demenizle maalesef şiir olmuyor. Ancak bir yüreğe dokunduğunda, bir sızıyı dindirdiğinde, bir yaraya merhem olduğunda şiir, şiir olur. Koca Yunus: “*Cümle şairler dost bahçesi bülbülü/ Yunus Emre arada duraçlana*” derken, sözünü; varsın cümle şairler dost bahçesinde bülbül gibi ötsünler, Yunus Emre bu bülbüllerin arasında turaç gibi gelip geçsin demeye getirirken, ben kim oluyorum da bülbül olmaya talip oluyorum? Benim bülbül olup olmadığıma gelecekteki okuyucular karar verecektir. Hamlıktan yeni yeni kurtulduğumu söyleyebilirim. Pişmeye çalışıyorum. Nasibimizde yanmak varsa onu da bizden sonraki nesiller görecektir.

Oldum, kelimesi biraz da sefer-zafer arasındaki ince çizgide yürümek demektir. Ben seferdeyken kim bana kahraman muamelesi yaparsa bunun altında bir hinlik olduğu düşüncesine kapılırım. Övgü ile yergi arasında ince bir çizgi var. Bu çizgiyi aşacak derecede övülmeye karşı dururum. Yerildiğim de kendimi ve yazdıklarımı tekrar gözden geçirmeye gayret ederim. Geçmiş zamanlarda yazmış olduğum bir şiirden aklıma şu dizeler geldi:

Nefsini önüne katarsan hayvan

Arkana katarsan insan olursun

O zaman biraz da yüreğin olur... demiştim. Sanırım bu üç dize hâli pürmelâlimizi anlatmaya yeter.

Övgü, yergi arasında ince bir çizgi var, dediniz. Aklıma özel sayılar geldi. İsimlere dair hazırlanan özel sayılar... Neredeyse her ay bazı dergiler özel sayı hazırlıyor. Hatta özel sayı hazırlanan isimlerin bir kısmından ancak “özel sayı” ile haberdar oluyorum ben. Ne düşünüyorsunuz bilhassa muhafazakâr camianın yayın organlarındaki özel sayı telaşı hakkında?

Atalarımız bu ve buna benzer konular, durumlar için “azı karar, çoğu zarar” demişler. Edebiyat dergilerinin maalesef bu konuyu gereğinden fazla abarttıkları doğrudur. Bir kere özel sayı çok, özel bir şair/yazar için onu derli toplu anlatan sayılardır. Hece Taşları’nın çıktığı ilk yıllarda dosya konusu yaparak bizden önce yaşamış şairleri ve âşıkları hayırla yâd etmek adına anmaya çalıştık. Daha sonraki yıllarda Abdurrahim Karakoç, Bahaettin Karakoç ve Ali Akbaş, Cumali Ünal’dı Hasanbe-

oğlu, Metin Önal Mengüşoğlu özel sayıları yaptık. Bu sayılarda, bu şairlerin şiirleri ve şairler hakkında yazılan yazılar dışında bir başka şiir ya da yazıya sayıya yer vermedik. Gönümüzdeki özel sayıların çoğu -bazı istisnalar hariç- özel sayıdan ziyade dosya konusu olarak işleniyor. Sizin yıllar önce çıkarmış olduğunuz *Sühan* da yapmış olduğunuz, *Dede Özel Sayısı*, *Tren Özel Sayısı*... Geriye dönüp bakığımızda önemli özel sayılar arasında yerini aldı.

Günümüzde özel sayılar artık ya derli toplu yazılar bütünü olsun düşüncesiyle ya da neredeyse “Kişiye Özel” sayıya dönüştürülmek üzere. Bir insan, bir konu Türk edebiyatında önemli bir yer tutmaya başlamışsa gelecek nesillere armağan olabilecek özel sayılar gereklidir.

Muhafazakâr diye tabir ettiğiniz kesim bir kere kendini muhafaza edemedi. Bu muhafazakâr kesim “İslami kesim” ile sentezlenerek ortaya yeni bir kesim çıktı. Bu kesim dinî değerleri kültürel bir argüman olarak kullanır ama dinin gerektirdiği eylemleri de yerine getirmeyerek protest bir hayatı yaşamakta.

Günümüz edebiyat dergileri biraz da *Lale Devri* edebiyatı yapıyorlar. Kime rahmet okunacak, kimin kemiklerine sövülecek buna bizden sonraki nesiller karar verecek.

Sizin bu tarz bir kaygınızın olmayacağını düşünüyorum ama yine de şunu sormak istiyorum: Tayyib Atmaca, adının muhafazakâr şairler yahut İslamcı şairler arasında zikredilmesine ne der?

Zaman zaman birileri çıkıp İslamcı, solcu, devrimci, modern, ya da adına ne dersiniz deyin yakıştırmalarda bulundular maalesef. Eğer bu böyle devam edecekse -ki edeceğine inanmıyorum- Nazım Hikmet, Sebahattin Ali, komünist; Necip Fazıl, Abdurrahim Karakoç, milliyetçi; Sezai Karakoç ve Nuri Pakdil de İslamcı dememiz gerekir.

Şairin, yazarın bir düşünce dünyası elbette olacaktır. Şair bu düşünce dünyasında evrensel değerlerimize dokunduğu yerde kaybetmiş, bu değerlerin içini doldurarak yazmış ve yaşamışsa da ona göre okurunun yüreğinde yer bulmuştur.

Zaman öyle bir kalburdur ki yüzyıllardır elemeye devam ediyor. Elerken kimileri kalbura düşer düşmez yere dökülüyor, kimileri birbirine sürtünerek ufalanır, kimileri de birbirlerine sürtünerek hem de zamana direnmeye devam diyor.

Tayyib Atmaca olarak nerede yer almak istediğime gelince “insan” olmanın içini doldurabilirsem

orada kalmayı isterim. Şair olarak kalır mıyım kaymaz mıyım orasını da elbette bilemem. Bunu zamanın kalburu belirleyecektir.

İyi şiir kötü şiir ayrımında ya da geleceğe kalacak şairlere dair düşüncelerinizde şiir okuruna bu kadar güvenmek riskli değil mi sizce? Yani mesela şiirin tanımı gibi şiir algısı, şiirden beklenti de değişmez mi zamanla? Yoksa hakiki şiirin mutlaka ilerde fark edileceğine inanlardan mısınız?

Bir şair, okurunu düşünerek şiir yazıyorsa o zaman ısmarlama şiir yazıyordur demektir. *Aprin Çor Tigin*'den bugüne şiir; darası alınmış sözlerin özeti olarak sunulmaya çalışılmıştır. Kâinattaki her şey uyum içinde yaratılmıştır. Bunun adına denge de diyebiliriz. Yapılan yanlış işlere ya da ne konuştuğunu bilmeyen insana da dengesiz deriz. Konuyu biraz daha açalım; kullandığımız bir araçta arıza lambası yanmadan bir dengesizlik olup olmadığını biliyorsak iyi şair de bir dergide bir kitapta okuduğu şiirlerde bir dengesizlik hissettiğinde elinin tersiyle iter. Şairin ya da iyi bir şiir okurunun gönül zevkiyle uymayan şiirde elbette bir dengesizlik vardır. Eğer okur bu dengeyi gözetmiyor, okurken seçici davranmıyorsa bu iyi şairin yazarın meselesi değildir. Bu mesele tamamen okurun meselesidir. Nasıl ki bir hayvanı yayılması için otlığa götürdüğünüzde içgüdülerinden hareketle her önüne gelen otu yemiyorsa insan da aklını kullanarak her kitabı okumamalı.

Güzel ve mikrofonik bir ses ve müzik eşliğinde okunduğunda her metnin şiir olmadığı gibi her şiiri de şiir gibi okunmayınca şiir olmuyor. Okuma meselesinin en geç lise bitimine kadar çözülmesi gerekir. Şiiri şiir, hikâyeyi hikâye, romanı roman, masalı masal gibi okumamız gerekiyor. Gönümüz insanının çoğu bunu bilmediği gibi şiir yazarların kahir ekseriyeti de kendi şiirini şiir gibi okuyamıyor ya da yazdığı şiir okuyamıyor.

Günümüzde çok satan kitaplara aldanmamak gerekir. Bazı istisnalar hariç çok satan kitaplar iyi kitaplar değildir. Okuduğunuz kitaplar biraz da sizin duygu dünyanıza hitap ettiği kadardır.

Her şair, her okur; kendine göre bir şiir tanımlaması yapar. Bu tanımın içinde şiir, insana dokunabildiği kadarıyla şiir olarak kabul edilir. Şiirin konusu eşya değil insandır. İnsanı, bir bütün olarak ele aldığımızda da düşünen, akleden, hem kendine hem de başkalarına yararlı bir birey olarak tanımlamamız gerekir. Giydiğimiz elbiseden, barındığımız evlerden tutun da yiyeceklerimize kadar nasıl

itina gösteriyorsak okuduğumuz kitaba da o kadar itina göstermemiz gerekir.

Gelelim iyi, kötü şiire. Günümüzde bazı şairler kendilerini *bulunmaz Hint kumaşı* zannediyor. Her şairin yazdığı şiir, edebiyat tarlasına saçılan tohumlar gibidir. Kimisi tarlaya düşer düşmez çürür, kimisini kuşlar, kurtlar yer. Toprağa tutunup filizlenen daha sonra da üzerinden mevsimler geçtiğinde kaza/kırımı uğramayanlar şair aday olurlar. Ne zaman gölgelerinde dinlenilmeye başlanırsa da o zaman şair olurlar.

Biz şimdi gölgelerinde dinlendiğimiz şairleri okuyoruz. Biz de gölgemiz olması için gönlümüze ve aklımıza mukayyet olmaya çalışıyoruz.

Otuz yıl önce çok yakından tanıdığım, iyi şiir yazdığına inandığım birçok arkadaşım bugün havlu attılar ya da nefesleri buraya kadardı.

Şiir yolculuğu uzun bir koşudur. Tabiri caizse Sezai ağabeyin sözünü açarak söyle diyebiliriz: Şiir koşudan sonra da koşan attır.

Ama ömür boyu şair kalmak da risk değil mi biraz? Mutlaka ömrünün son günlerinde dahi şiire devam eden şairlerimiz vardı geride ama bu ısrar gerekli mi söz bitti ise, elek asıldıysa duvara? Bu uzun koşuda sizin ifadenizle havlu atmamak için neye tutunsun nasıl tutunsun geriden gelenler.

Şiir yolculuğu uzun bir koşudur derken kastım bir şairin ömrünün sonuna kadar mutlaka şiir yazması gerekir şeklinde değildi elbette. Bir yerde mi okudum birisi mi söylemişti pek aklımda kalmadı ama kaldığı kadarıyla şöyle bir şey duymuştum: “Şair söyleyeceğini söylemeden ölür, söyleyeceğini bir başkası söylerse de susar” Ben biraz da buradayım herhalde.

Aslında her şair birkaç şiir ya da birkaç dize yazmaya çalışıyor. Arada yazmış olduklarını da bu şiirlerin bir provası şeklinde kabul edebiliriz. Şiir yazmak biraz da dolmakla ya da kara bulutlarla gezmekle alakalı diye düşünüyorum. Bir şairin yazacakları bitmediyse ömrünün sonuna kadar elbette şiir yazabilir. Mesela aynı çağda yaşadığım rahmetli Bahaettin Karakoç ölmeden birkaç gün öncesine kadar yazmış olduğu yeni şiirlerine şahit oldum.

Eğer bir şair yazdıklarıyla tekrara düşmeye başlamişsa şiiri sürdürmemesi gerekir. Geriden gelenlere gelince onların işlerinin daha zor olacağını düşünüyorum. Çünkü onlar yazmaya başlarken maalesef yaşadığı çağda yaşamış şairleri, yazarları ya okuyorlar ya da kendilerinin şair/yazar olmalara

rı için ha bre yazıyorlar. Böyle olunca da arada bir sürü zamanı boşa harcanmış oluyorlar. Sorunuzda biraz da gençleri kastettiğinizi düşünerek şöyle demek istiyorum: Şair ya da yazar olmaya karar veren bir delikanlı en az kesintisiz beş yıl boyunca her hafta ortalama üç kitap okuyarak okuma evresini tamamlamalı ondan sonra da yazmaya başlamalı. Beş yıl, insan ömründe uzun bir süre sayılmaz. Geriden gelenlerin bizleri geçmesi için böyle bir sorumluluk yüklenmeye hazır olduklarında edebiyat sancağı yere düşmeyecektir.

Peki, Maraşlı olmanızın bir etkisi yok mu şiire başlamanızda? Bir de ortaokul yılları, dediniz. Mesela öğretmenlerinizin, Türkçe öğretmeninizin şiir yazdığınızdan haberi olmadı mı hiç? Sınıfınızda var mıydı edebiyata, şiire yetenekli arkadaşlarınız?

Göbeğim Kahramanmaraş topraklarına düşmüş ama yaklaşık otuz yılım Osmaniye’de geçti. İstanbul ve Eskişehir sürgünlüğünü tamamladıktan sonra Kahramanmaraş’a tekrar döndüm. Osmaniye İmam Hatip Ortaokulunda okurken Yetik Ozan’ın *Atmaca Uçurumu* kitabını almıştım. Bu arada haftalık yayınlanan *Bozkurt* dergisinde Dilaver Cebeci’nin mensurelerini, Abdurrahim Karakoç’un şiirlerini bu dergide tanıdım. Lise yıllarımda ise sadece bir dönem edebiyat dersimize giren edebiyat öğretmenim Selami Kaytancı; “insan nasıl rahatlar?” diye bir soru sormuş herkesin cevabını aldıktan sonra sıra bana gelmişti. Ben de insan ağlayınca rahatlar hocam demiştim. Soruyu tekrar sorup cevabımı açmak istedi. Ben de insan ağladığında içindeki bütün kötü duygular gözyaşlarıyla birlikte içinden dışına akar, demiştim. O da bana “İşte geleceğin şairi bu arkadaşınız.” demiş ve notumu sorduğumda “Benim yanımda notun her zaman 10.” demişti. O zamanlar siyasi olaylar derslerimizin bile önüne geçtiğinden maalesef bir şair ya da edebiyat öğretmeninden tavsiyeler dinleyecek durumda değildim.

Osmaniye Ticaret Lisesi’nde başka şiir yazar arkadaşlar var mıydı bilmiyorum ama beni şiire yönlendiren ya da yol gösteren başka bir edebiyat öğretmenim olmadı. Bunun sebebi de okulu bitirmekten ziyade siyasi olaylarda ön saflarda olmayı öncelediğimizden ya da şartlar bizi ona mecbur eylediğinden lise dönemimde iyi bir edebiyat eğitimi almadığımı düşünüyorum.

● Hənifə Şəbnəm

Gecələr

Gündüz məni üzən dərdi-sərimi,
Yer gəzirəm atmaq üçün gecələr.
Ruhum göylər gəzir, xəyalım yorğun,
Göz həsrətdi yatmaq üçün gecələr.

Kipriklərim qələm olur yazıram,
Yazdığımı göz yaşımıla pozuram,
Bir neçə bənd söz içində azıram,
Öz başımı qatmaq üçün gecələr.

Sinəm qəfəs olur, ürəyim bülbül,
Sevib-sevilməyə möhtacdı könül,
Ah-fəğan eyləyib hey ötür dil-dil,
Gülüstanda ötmək üçün gecələr.

İstədim sevgimlə gözəlləşim mən,
Kim qarğadı, dərdlə heykəlləşim mən?
Kiminlə bölüşüm yüngülləşim mən?
Qaçım gözdən itmək üçün gecələr.

Otağıma çökən zaman qaranlıq,
Sükût hâkim, Şəbnəm olur qurbanlıq,
Öz-özümdə güc gəzirəm bir anlıq,
Dərdimi tərək etmək üçün gecələr.

● Âşık Aliyar Arslan

Görün Siz

Şu bizim ellerin yüce dağları
Ala kara bürünsün de görün siz
Eteğinde mor çubuklu bağları
Yeşiliyle görünsün de görün siz

Ovada yeşersin çimi göceği
Dalına yürüsün börtü böceği
Mis koku salarken iğde çiçeği
Yılanları sürünsün de görün siz

Yeşil yaprak sardığında dalları
Sanırsınız ecelerin şalları
Güzelleri bezenipte alları
Yaylalara yürünsün de görün siz

Göçler yol alırken dere boyunda
Gözler hedefinde oklar yayında
Eriyen karların buzlu suyunda
Terli yüzler arınsın da görün siz

Olamazda böyle bir şey olamaz
Yaşamayan böylesini bilemez
Uçan kuşlar kemlik ile gelemez
Obalarım korunsun da görün siz

Siz dedim siz dedim değilsiniz siz
Siz değil, biz değil olmalıyız biz
Aliyar netice özümüzden bir söz
Çıkıp ona erinsin de görün siz

Yol Bulamadım

Gönül buruk girdi bu bayrama can
Gurbetten sılaya yol bulamadım
Sevinmek istedim nevbahara can
Depremden selden yol bulamadım

Yine ırak kaldım yârdan yârenden
Her türlü nimeti sonsuz verenden
Gün gelende bağda gülü derenden
Selam alan kuldan hâl bulamadım

Taş yağsa başıma hak ettim inan
Gafildim kendini cennetlik sanan
Elbette hak için var içten yanan
Yardım alan elden kol bulamadım

Mazlum coğrafyalar çağırır bizi
Vakit bulamadık izlerken dizi
Gördükçe sıkıntı hep dizi dizi
Davet alan dilden gel bulamadım

Mescid-i Aksa esir ve mahzun
Ümmetin haliyse o hepten hazin
Nereye dönelim nerede yüzün
Dua alan gülden yel bulamadım

Ruhum paramparça fikrim tarumar
Felek oynatıyor yine bir kumar
Hayat da ölüm de anlık bir şamar
Yağmur alan yıldan göl bulamadım

Aşkın çağlar geçti kaldık seraba
Ortada kalanlar garip gureba
Herkes kızma da de bir merhaba
Suyla gelen milden sal bulamadım

Çiçekler açmadı bahar gelmiyor
Yıldızlar da küsmüş gökte kalmıyor
Güneş ışığını neden salmıyor
Doru taydan kalan nal bulamadım

Uygur'dan Keşmir'e zulüm diz boyu
Kitabı yakmakta kâfirin soyu
Mümine dost olmaz münafık huyu
Peteklere dolan bal bulamadım

● Emine Savaş

Cümbüş-ü Zemin

Bir derdime tutuldu, sarsıldı ruy-i zemin
Sarsıldı aciz akıl, sarsıldı mülk-i yemin
Kimisi mümin idi, belki çoğu mücrimin
Kimi kıyamda idi belki kimi saimin
Gece idi karanlık, ol kainat naimin
Sanıyordu ki heyhat nefis kendini daimin
Yere göçtü mülk-i cân, vuku buldu der-kemin
Terk mi etti insanı melekût, arş-ı emin
Kimmiş ateşe talip kimmiş ashab-ı yemin
Ey Sahib-ü kâinat, Ey Ahkâm-ül Hâkimin
Yâ Ekramel'ekrem, Yâ Erhamerrâhimin
Ancak Senin taktirin "kün" de hayat buluyor

Ah insan denen şaşkın illâ celp mi gerekir
Yüzü Hakk'a dönmeye mahzun kalp mi gerekir
İnkişâfı hâl için azgın kelp mi gerekir
Akılsız başın dersi, kaybedince alıyor

Ben zayıfım ilâhi hemi de isyankârım
Ne varsa bana dair, sendendir benim kârım
Nedir ki benim derdim hep bulanık efkârım
Bırakılsa tut bir an, hemen şirke dalıyor

Hem korkarım yokluktan varın kıymetin bilmem
Muştı iken her seher, dârın kıymetin bilmem
Sarsa da heran beni Nur'un kıymetin bilmem
Akılsız başım beni illâ derde salıyor

Kaç kez yedin tokatı ah bi-perva kul adem
Bugün ahıtları yak bugün acıdan bir dem
Kaderi bu her cânın üzülecek demâdem
Hây olandan gayrısı mutlak birgün soluyor

Gün yine gelir elbet, dün de doğduğu gibi
Aydınlık karanlığı fecrde boğduğu gibi
Ol Rahmet-i ilâhi arştan yağdığı gibi
Sanada aciz nefsim bir tebessüm kalıyor

● Elvin Mütaliboğlu

Yoxdur

İşdən yorğun ağrın gələndə evə,
Qapını üzümə açan da yoxdur.
Atacan deyərək hey gülə gülə
Mənim qucağıma qaçan da yoxdur.

Niyə yaşayıram mən bu dünyanı?
Məni sevənlərim bəs görəm hanı
Dağ boyda dərdlərə bürünən anı
Bir gəlib boynumu saran da yoxdur.

Yumruqla şahmarın başını əzən,
Keçilməz yollardan mərdanə keçən
O minbir əzaba, o dərdə dözən
Artıq qocalıbdır, o can da yoxdur.

Viran günə qalmış bir çəmənəm mən
Susuz çöldə bitən çiçək mənəm mən
Tənha boynu bükük yasəmənəm mən
Heç dərib döşünə, taxan da yoxdur.

Mütaliboğlu ömür bitib dünəndən
Gətirmədi heç də bəxtin əzəldən
Çox heyif ey şair! çox heyif səndən
Ölmüsən qəbrini qazan da yoxdur.

Baharı Ne Zaman Bu Kışın

Bilmem nerelere alır götürür
Dalıp uzaklara bakışın gülüm
Sis çöker çehrene hüznün oturur
Baharı ne zaman bu kışın gülüm

Ruhun bu hâllere düşeli beri
Süzülüp kaldın bir kemikle deri
Ayakların görmez bastığı yeri
Hani keklik gibi sekişin gülüm

Günler var ağzını bıçak açmıyor
Ellerin tutmuyor gözün seçmiyor
Yok desen de işte gözden kaçmıyor
Kimedir kaşını yıkışın gülüm

Çifte güneş gözler şimdi neredeler
Kemikten oyulu bir kabirdeler
Ölgün ışığını tümünden perdeler
Kakülü yüzüne döküşün gülüm

Dinlediğin kasvet dolu besteden
Acep hangi sözdür seni mest eden
"Zahide" çalınca Neşet Usta'dan
Nedendir içini çekişin gülüm

Görseydi gözünde bir damla yaşı
Dönerdi Nemrut'un göle ateşi
Eritir dağları çatlatır taşı
Çocukça boynunu büküşün gülüm

Temmuzda karların savruluşudur
Şubatta bozkırın kavruluşudur
Erciyes'in yana devrilişidir
Pencere önüne çöküşün gülüm

İki yanağına koyup elini
Kaç kere tırmandın Çubuk Beli'ni
Artık enginlere döndür yolunu
İnişi yok mu bu yokuşun gülüm

Bir şey söyle durma neden susarsın
Selamı sabahı tümünden kesersin
Hem dünyaya hem de bana küsersin
Mülkî'yi üzme mi tek işin gülüm
Baharı ne zaman bu kışın gülüm

● Sebahattin Karadaş

Bu Gece

“Ümit Yaşar’ın ‘Bir Gün’ Şiirine”

Apansız bir seferdeyim rotam mazim gösterir,
Uykularımı sardım, gör uyandım bu gece.
Karanlık bakar derdim, halim hazin gösterir,
Ufkumda hasret gördüm, anda yandım bu gece.

Yılmadan usanmadan yâr yolunu gözlerim,
Pınarlarım kurudu gözlemekten gözlerim,
Gülüřünü görünce takat görür dizlerim,
Gül yüzüne yüz sürdüm söze kandım bu gece.

Hicran kokan geceler uyku bölen geceler,
Türkü yakan geceler, dertli çalan geceler,
Gece bakan geceler, günle solan geceler,
Seni seninle dürdüm, yine döndüm bu gece.

Ey *Hakkakul* gör artık, şafak sökmek üzere,
Hakka ikrar ver artık, rahmet dökmek üzere,
Azrail de dur olmaz göğse çökmek üzere,
Cânân’a canım verdim, O’nu andım bu gece.

● Üner Dilek

Yorgunluğum

Müphem bekleyişte zaman aşımı
Sabrına yükledim tüm telaşımı
Gidecek mekân yok alıp başımı
Benden bana giden yollar yoruldu.

Dünyaya gelişin gidişi gerçek
Varmışla yokmuşla ömür bitecek
Hikâyen ne ise o söylenecek
Teselliye medar diller yoruldu.

Günümden koparıp aldım gecemi
Hislerim kabardı bulunca demi
Sırrıma ram ettim gizli hücremi
Hayat vadisinde haller yoruldu.

Hakikate yanlış, yanlışla doğru
Batılda aradık gerçek uğuru
Gönül yangınında harın mağduru
Alevin bağrında küller yoruldu.

Dalından dikene manalı sitem
Gülşende hüznün var bir yandan matem
Velhasıl bülbüle şu ki ifadem
Baharın bağrında güller yoruldu.

● Osman Akçay

Ariflerin Yolu

Üzülme kalınca töhmet altında
Sabırla şükret ki zahmet altında
Nefsini yenerken başlar ödüller
Şaşırır kalırsın rahmet altında

Vardır bir bedeli her bir nimetin
Gerçeği kavrayıp anla kıymetin
Yapılan sınava olsun hürmetin
Geceler gündüzdür hikmet altında

Üfleyip püflemek keser kısmeti
İçinde kaybolsun dağıt zulmeti
Yaptığın dualar korur ümmeti
Hakikat bulunur hürmet altında

Kalbini serin tut kes husumeti
Çevir diğer yüzü bul selameti
Hakka teslim ol ki gör kerameti
Öze kavuşulur nimet altında

Seğmenoğlu yaşam değil eğlence
Çektiğin çileler bütün ömrünce
Rabb'in ikramıdır değil işkence
Padişah olunur haşmet altında

Düş'e Düşen Dörtlükler

Nasip

İki ayrı âlem görmeli insan
Sadakat sahibi görecek er geç
Gayeden bihaber yoksa heyecan
Takılma ahmağa bir selam ver geç

Allah'ım

Uzak eyle bizi sen
Tüm riyakâr fertlerden
Sahibimiz sensin yâr
“...ve gınâ azâbennâr”

Enkaz

Kalem başkalaşmış yazamam direk
Bebek enkaz gibi dayanmaz yürek
Baştan aşağıya ağıt yerküre
Sabır diliyorum boyun eğerek

Vakt-i hüzn

Siyah poşet dizin dizin
İsimsizdir mezarımız
Gönül yara vakt-i hüzn
Bir mertekmiş tüm varımız

İnsan

Ölüyü diriltmez okunan selâ
Bizi ins eder mi musibet bela
İnsan olmak için ar hayâ gerek
Kalpte insan yoksa dilde nafile

Aklet

İnsani değerler net
Kaynağı Kur'ân sünnet
Aklet kalbine getir
İslâm ahlak üretir

Tarih

“Ruh ahlakta din bilimde
İrfanın yolu ilimde
Hakkı yazmak tek varları
“Gerçek tarih” yazarları”

Servet

Deprem varı eşitler öksüz bayırlar kalır
Bugünler gelip geçer varsa hayırlar kalır
Vefa gayret tevazu yıkılmayan servettir
Hizmet ehli ardında hayret seyirler kalır

Teselli

Şuur körüğünde söz harlıyorum
Zihni hakikate yuvarlıyorum
Kula kul olmadım budur tesellim
İsmime münhasır bendeki durum

Tekebbür

Şuura vicdana inkıta ben'in
Musallada farkı yoktur kimsenin
Ahde vefa tekebbürü sevemez
Sen kendinin kaderisin, sen senin

Gürültü

Aklınızı nefse çaldırmayınız
Önyargılar ile saldırmayınız
Gürültüye göre hüküm verilmez
Nefret örenlere aldırmayınız

Kıyl-u Kâl

Tahribat kuşanıp zulmete koştı
Koştukça gölgesi korkutur puştı
Hâli şerre maşuk dili kıyl-u kâl
Kabir kapısında kimler tutuştu

● Metin Özarıan

İki Dünya Arasında

Zamanda yolculuğum başladı hazırlıksız
Gözlerime bakardın elim ellerindeyken
Ruhum kadim Anka'nın zümrüt tüylerindeyken
Zamanda yolculuğum başladı hazırlıksız

Geçerken ikliminden âlemin fersah fersah
Her yol sana çıkardı nereye varsam sendin
Sestin, kokuydun, renktin, düş nirengi desendin
Geçerken ikliminden âlemin fersah fersah

Sende kaybolmaktaydım senden uzaklaştıkça
Ayrılmaktaydım senden yakınlaştıkça sana
Menzilsizlikte menzil alarak dört bir yana
Sende kaybolmaktaydım senden uzaklaştıkça

Yorgun bitkin uykusuz bir b/ulak umuduyla
Al alevden muhabbet taşıyordum seraba
Kendi içimde dađlar aşuyordum ser-a-pâ
Yorgun bitkin uykusuz bir b/ulak umuduyla

Ve nihayet bir akşam söndü bütün ışıklar
Bütün yollar kapandı zifiri karanlıkta
Ruhum üşüdü birden uzlete yârânlıkta
Ve nihayet bir akşam söndü bütün ışıklar

Zamanda yolculuğum biterken hazırlıksız
Kimsesizliğime denk dipnotlar düşüyordu
Kendine dönen yolda görülen düşü yordu
Zamanda yolculuğum biterken hazırlıksız